

saglig Behandling, ligesom man i Nar har været enig om, at man overhovedet skulde underkaste alle Sager en saglig Behandling. Og naar man da gif til den saglige Behandling af disse Love, skulde det ganske vist være med det Maal for Øie, at det var ønskeligt at bringe et Resultat ud af den, hvorom man kunde opnaa Enighed mellem Folkethinget og Landstthinget og mellem Rigsdagen og Regjeringen, for paa denne Maade at faae fjernet Uoverensstemmelse. At man ved sin Forhandling og ved sin Afstemning og Votering over disse Love kan tage Hensyn til Situationen, det antager jeg, ikke er Andet end, hvad Tilfældet er ved mangfoldige Leiligheder, og jeg vilde finde det meget uklogt og uforsvarligt, om Folkethinget eller en Lovgivende Forsamling overhovedet ikke ved sin Behandling og Afstemning over Sagerne tog Hensyn til ikke blot, hvad Sagen maatte i og for sig aldeles abstrakt betragtet kunde anbefale, men ogsaa, hvad der maatte siges at være anbefalelsesværdigt ifølge de givne Forhold paa et vist Tidspunkt. Dersom det nu forholdt sig saaledes, at jeg havde sagt, at Folkethinget, naar det tog disse Love under Behandling, skulde under Pres fra Regjering eller Landstthing eller Situationen gaa ind paa Noget, som det i og for sig fandt forkert eller urigtigt, ja, da havde den ærede Ordfører Ret i at bebreide mig, at jeg opfordrede Thinget til at spille en ydmyg Rolle. Men det har jeg ikke gjort, og det er ikke min Mening. Jeg antager, at det dog vel er muligt, at man ved at undersøge de Forhold, hvorom der er Spørgsmaal, nemlig Politiets Ordning — det er jo det, som det dreier sig om — kunde komme til det Resultat, at man kunde forbedre Politiets Ordning her i Landet. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører paa Forhaand er overbevist om, at dette er umuligt. Jeg tilstaa, at jeg paa Forhaand har den Mening, at man kan indføre forskellige Forbedringer. Naar man altsaa strider til Arbeidet med den Tanke og Forestilling, kan jeg heller ikke paa Forhaand indse, at det er udelukket, at man skulde kunne naae til en Overenskomst med de andre Lovgivningsfaktorer i den Henseende netop gjennem saglig Forhandling. Og jeg gad vide, om det ikke ster, som sagt, i alle Sager, ogsaa paa Finantsloven, at man gaar med til mangen en Bestemmelse og mangen en Bevilling, som man i og for sig just ikke er stemt for; men man gjør det for Enigheds Skyld. Hvorfor i Alverden skulde det være ydmygende eller være i Strid med Retten og undergrave Folkethingets konstitutionelle Stilling, om man paa dette Spørgsmaal, nemlig om Politiets Ordning,

tog Hensyn til, at det var saare ønskeligt for det Punkts Bedkommende i Realiteten at komme til en Overenskomst med de andre Lovgivningsfaktorer? Det kan jeg ikke indse. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at den ærede Ordførers meget stærke Udtalelser imod mig for en stor og væsentlig Del beror derpaa, at han har tillagt mig Meninger og Udtalelser, som jeg for mit Bedkommende fralægger mig. Det vil vise sig, tror jeg, naar man ser i Tidenden, hvad jeg har sagt. Men en Bemærkning til skal jeg gjøre. Den ærede Ordfører udtalte, at da vilde Høire have seiret, dersom Finantsloven udkom med Bevillinger til de provisoriske Love fra Folkethingets Side, og kun da vilde Høire have seiret. Efter min Formening har Høire først da seiret, efter min Formening vil Regjeringen først have draget Seiren i Vand, naar den nuværende provisoriske Konflikt under Ministeriets Ledelse er endt med, at vi ere komne tilbage til fuldstændig normale og Lovordnede Tilstande paa en saadan Maade, at det kan siges, at de Anskuelser ere blevne anerkjendte, for hvilke Regjeringen fra første Færd har optaget Kampen. Først da er efter min Formening Seiren vunden. Den vil ikke være vunden, tror jeg, derved, at Finantsloven kommer ud med disse Bevillinger paa; thi da vil der efter min Formening være en saadan Ydmygelse til Stede for Folkethinget, at det vilde være høist utilbørligt at tale om Seir. Jeg kan ikke kalde den Regjering seirrig, der er naaet frem til Maalet ved at undertrykke Folkerepræsentationen eller en af dens Afdelinger. Men naar Regjeringen har faaet det sat igjennem, jeg nævnte før, nemlig Anerkjendelsen af disse forskellige konstitutionelle Spørgsmaal, og har gjort det saaledes, at naar den tidligere eller senere fratræder — det er ikke min Mening, at den skulde fratræde, fordi man kommer til en Afgjørelse, som er den endelige — den da med Sandhed kan sige, at det konstitutionelle Liv i Danmark føres paa Forfatningens Grundvold ligesaa uafbrudt som tidligere, først da mener jeg, at Regjeringen kan siges at have vundet en endelig, men da ogsaa en smuk Seir.

Ordføreren (Holstein-Ledeborg): Ja, den Seir skal jeg ikke bestjæftige mig med. Det vil være længe, inden Regjeringen kommer saa vidt, at den kan sige, at den har ført et konstitutionelt Liv i Danmark lige saa uafbrudt som da den begyndte, og i Overensstemmelse med de Grundsætninger, den udtalte, da den begyndte. Det vil være en høist mærkkelig Dag, og jeg tror ikke,